

Nåde til at leve midt i verden.

9. søndag efter trinitatis, 2. række

Dette hellige evangelium skriver evangelisten

Lukas: Jesus sagde: »Frygt ikke, du lille hjord, for jeres fader har besluttet at give jer Riget. Sælg jeres ejendele og giv almisse. Skaf jer punge, som ikke slides op, en uudtømmelig skat i himlene, hvor ingen tyv kommer, og intet møl ødelægger. For hvor jeres skat er, dér vil også jeres hjerte være. I skal have kjortlen bundet op om lænderne og have lamperne tændt og være som mennesker, der venter på, hvornår deres herre vil bryde op fra brylluppet, så de straks kan lukke op for ham, når han kommer og banker på. Salige de tjenere, som herren finder vågne, når han kommer! Sandelig siger jeg jer: Han skal binde kjortlen op om sig og lade dem sætte sig til bords og selv komme og sørge for dem. Om han så kommer i den anden eller tredje nattevagt – salige er de, hvis han finder dem vågne. Men det ved I, at vidste husets herre, i hvilken time tyven kommer, så ville han forhindre, at nogen brød ind i hans hus. Også I skal være rede, for Menneskesønnen kommer i den time, I ikke venter det.« Peter spurgte: »Herre, er det os, du taler om i denne lignelse, eller er det om alle?« Herren svarede: »Hvem er da den tro og kloge forvalter, som af sin herre bliver sat til at give hans tjenestefolk mad i rette tid? Salig den tjener, som hans herre finder i

færd med at gøre det, når han kommer! Ja, sandelig siger jeg jer: Han vil sætte ham til at forvalte alt, hvad han ejer. Men hvis den tjener siger som så: Min herre lader vente på sig! og derpå giver sig til at slå karlene og pigerne og at spise og drikke og fylde sig, så skal den tjeners herre komme en dag, han ikke venter, og i en time, han ikke kender, og hugge ham ned og lade ham dele skæbne med de utro. Den tjener, som kender sin herres vilje, men ikke har forberedt eller gjort noget efter hans vilje, han skal have mange prygl. Men den, som ikke kender den, og som har gjort noget, han fortjener straf for, han skal have få prygl. Enhver, som har fået meget, skal der kræves meget af. Og den, der har fået meget betroet, skal der forlanges så meget mere af.« *Lukasevangeliet 12,32-48*

Søren Ulrik Thomsen har skrevet et lille digt om at vente:

I kaffebaren med cigaret og cola

i frost over fodgængerovergangen

i biografens dybrøde foyer

i flugt med hænderne for ansigtet

vi venter på nogen

i flyvende efterår på Oktober Boulevard

i bilen død midt i nattens slum

i værelser presset ind under taget, stukket ned under

gården
i tog susende væk fra, imod og igennem alle byer
vi venter på nogen
i årevis
i aften.

Vi venter, - vi venter på *nogen*. Ethvert menneske får en erfaring af at vente. Vente på nogen eller vente på noget. Fra det helt banale, når vi venter på grønt lys og til når vi venter på svar på en undersøgelse på sygehuset eller vi venter på døden. Nogle gange er ventetid bare irriterende, andre gange kan vi lige tjekke nyhederne. Men til andre tider, når meget står på spil, bliver ventetiden ulidelig. Der er ventetider, hvor man hverken kan eller skal gøre noget. Men langt det meste af vores ventetid, er tid, hvor man bare skal slappe af. Eller det er tid, man skal bruge til at få noget fra hånden. Det sidste er så ikke altid helt let, fordi det eller den, man venter på, tager al opmærksomheden. Så vi venter. Vi er et *ventefolk* – og for nogen ender det med, altid at vente på nogen eller noget, der skal løse alle livets

genvordigheder, - måske ligefrem komme med livets mening.

Også som kristne er vi et *ventefolk*, ja i helt særlig grad et ventefolk. Det fylder ganske meget i Det nye Testamente. Disciplene spurgte direkte Jesus: "*Herre, er det nu, du vil genoprette Riget for Israel?*" Og af andre sammenhænge i Ny Testamente, kan vi se, der har været en forventning om, at det ville ske snart – og en begyndende skuffelse over, at det trak ud. Så jo, vi er et ventefolk. Og et *forventningsfolk*. Vi venter på noget godt, vi har en forventning om altings genoprettelse. Selv en nøgtern teolog som Paulus taler om en forventning, der ligger dybt – ikke kun i mennesket – men i hele skabningen. "*For skabningen venter med længsel på, at Guds børn skal åbenbares*". – jo, - for da skal også skabningen, hele skaberværker forløses. Jo, det hører hjemme dybt i den kristne tro, at vi venter. Og vi venter først og fremmest på nogen, - men vi venter også på noget. Ikke bare på dommedag – selvom den har fyldt meget i den

kristne kirkes historie. Det kan i den grad ses på mange kalkmalerier.

I dag behøver vi imidlertid ikke gå til kirken for at høre om dommedag. Dommedagsprofetierne optræder trofast i dagens medier, både i dagspressen og i videnskaben. Det begyndte vel med den helt reelle mulighed for, at vi slog os selv ihjel, gjorde jorden ubeboelig ved hjælp af kernevåben. Senere kom truslen om en økologisk katastrofe, som på mange måder er lige så realistisk. En anden var og er vores uhæmmede forbrug af jordens ressourcer. Vi kender det også indenfor sundhedsvidenskaben – følg kuren ellers falder dommen. Vi kender det som klimakrisen, hvor vi jævnligt får besked på, at det hele ender galt. Jo, der er gået inflation i dommedag – jo mindre vi vil vide af dommedagen religiøst, jo mere bombarderes vi med den fra alle mulige andre sider. Så kan det egentlig ikke være ét fedt, være det samme, - vi har åbenbart en trang til dommedagsprofetier, en slags skrækkens rus.

Men nej, det er ikke ét fedt og det kan ikke være det samme. For som kristne venter vi ikke på dommedag. Vi venter på *nogen*. Vi venter på *én*. Vi venter på, at vor Herre Jesus Kristus åbenbarer sig for os. Så følger dommedag ganske vist med. Men med hensyn til dommedag er det første, vi får at vide i dag, at vi ikke skal frygte, *"for jeres fader har besluttet at give jer riget!"* I grundteksten er brugt et ord, vi kender andre steder fra, fx ved Jesu dåb – *det er min elskede søn, i ham har jeg fundet velbehag!"* Det er, hvad vi i dag får at vide som det første. Det er Guds velbehag, hans inderste vilje og kærlighed, at give os riget, så vi ikke skal frygte dommedag. Som allerede sagt, lægges der sjældent skjul på rædslerne omkring dommedag. Mange gange så meget, at nåden bliver væk. Men i mange dommedagsbilleder, der sidder Kristus på dommersædet. Ofte med tydelige naglemærkerne i hænderne. I venstre hånd sværdet til dom – det er ganske rigtigt. Men i højre hånd har han på disse billeder en lilje, nådens symbol – netop i højre hånd, den almægtige hånd, magtens hånd. Sådan er nåden almægtig, då

Herre lad dit rige komme!

Din er magten! din er æren!

Din er dommen! Din er nåden!

Halleluja! Alt er fuldbragt!

Vi skal se dig, som du er!

Her er vi altså ikke overladt til os selv med dommedag – sådan som vi er det med atomtruslen, den økologiske trussen, klimatruslen – hvor vi er overladt til, hvad mennesker – in casu politikere kan gøre ved sagen. Det er ærlig talt ikke betryggende. Nej, vi har den lykke, at dommedag er overgivet til ham, vi venter på. Den dag, han kommer, skal der nemlig ske noget underligt. Da vil han sige til dem, der venter på ham, alle tjenerne, at nu kan de værsgo sætte sig til bords, nu vil han varte op for dem, - nu vil han sørge for dem. Han vil sørge for alt, hvad vi har brug for – i sidste ende den retfærdighed, hvormed vi kan stå fejlfri for Gud – det er det, vi får skænket i dåben og gentaget søndag efter søndag i nadveren. Her skal du og jeg

ikke sørge for noget – her skal vi hvile i vores forventning – til ham, Kristus.

Derfor venter vi ikke kun på nogen, vi er ikke kun et ventefolk – men også et forventningsfolk. Vi venter på den fulde genoprettelse af alt hvad synd og ondskab og sygdom og død har ødelagt her på jord. Og skam, virkelig skam, få den, der peger fingre ad dem, der lever i den forventning som en stor del af deres trøst. Det har intet menneske ret til at pege fingre ad. Vi får over i købet den besked, at vi skal have kjortlen bundet op om lænderne og have lamperne tændt, være som mennesker, der venter på, at deres Herre bryder op fra brylluppet og de kan være klar til at lukke op for ham, når han kommer og banker på døren.

Vi skal med andre ord *altid* være beredt på, at han kommer. Og så har vi sikkert alle sammen mødt mennesker, vi syntes gik lidt for meget op i det, blev verdensfjerne, lidt overreligiøse eller hvordan vi nu vil sige det. Så hvordan gør man egentlig det? Der er jo, som Jesus siger, også noget vi skal være travlt optaget af her på jorden. Det gav en kollega

et godt billede på. Det er, som når man ringer til TDC eller lægen eller et tredje sted og får besked på, at man er nummer ni i køen. Så kan man i den grad fristes til at smække røret på, for man gider ikke hænge i røret i hverken 20 eller 37 minutter. Man har andet, man skal have gjort. Men der er en anden mulighed. I stedet for at smække røret på, kan man slå *medhør* til. Så kan man gå i gang med sine gøremål, gøre rent, læse en bog, ordne et regnskab. Men være parat til at gribe telefonen, når det bliver ens tur, lukke op når Herren Kristus kommer igen. Sådan skal vi leve. Sådan lever man i nåden, lever på Jesu løfte: *"Frygt ikke, du lille hjord, for jeres fader har besluttet at give jer Riget."* Det handler om *medhør*, at det hører med i livet, med midt i livet.

Derfor skal vi bede sådan som vi sang:

*Giv os nåde, mens vi venter,
til at leve midt i verden...*

For der er jo noget, der skal gøres. Vi skal være optaget af at give mad til tjenestefolkene i rette tid!! Der skal blandt

andet bygges kirke, både af sten og ånd til de mennesker, der lever i svære ventetider med smerte og brug for megen tålmodighed. Nogen har spottende sagt: Hvad bliver det til med hans genkomst? Og så er de begyndt at bruge tiden, livet på alt muligt udsvævende – slå og spise og drikke og fylde sig. Men sådan skal det ikke være. Nej: *"Sælg jeres ejendele og giv almisse. Skaf jer punge, som ikke slides op, en udtømmelig skat himlene, hvor ingen tyv kommer og intet møl ødelægger."* Det er – sagt med ligefremme ord – at bruge vores liv, det pund os blev givet, på at gøre alt det, der er nødvendigt til glæde og gavn og opløftelse af menneskelivet her på jord. Det er at lide med de lidende, græde med de grædende, glæde sig med de glade. Sørge for mad til dem, der mangler både til legeme og sjæl. Det er at tage i hånden, når ventetiden er ulidelig, det er at dele lettelsen og befrielsen, når ventetiden er omme. Det er kort sagt at elske, for deri er livet – nåde til at leve, til at tjene midt i verden, mens vi venter! For vi er både en *ventefolk* og et *forventningsfolk*.

743: Nu rinder solen op af østerlide

366: Nogen må våge i verdens nat

277: Herre, når din time kommer

320: Midt iblandt os er Guds rige

728: Du gav mig, o Herre en lod af din jord